

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

הליכה פלאית

הרב אהרן צבי שטרנברג

הרב יהושע מצגר. הוא סיפר לי שיום הולדתו של הרבי הולך וקרב, וחסידי חב"ד מעוניינים לכבד את הרבי במודעת עמוד שלם בולטת בעיתון הניו יורק טיימס. בפעמים קודמות, אמר לי, המודעות שהכניסו "הלכו לאיבוד" בעיתון, והם בקשו לוודא שהפעם זה לא יקרה.

מיד שלחתי נציגים מטעמי שידברו עם עורכי הניו יורק טיימס, והצלחנו להשיג מיקום מועדף - בעמוד האחורי של אחד מחלקי העיתון, ובחצי המחיר! במקום לשלם \$25,000, שילמו חב"ד \$12,000 - חיסכון משמעותי.

אני שמחתי מאוד, הרב מצגר שמח מאוד, והייתה זו תחילתה של חברות אמיצה בינינו. באותה הזדמנות שאל אותי הרב מצגר אם אני מעוניין לפגוש את הרבי - והוא הציע לארגן פגישה עבורי יחד עם משפחתי במהלך חלוקת ה"דולרים של יום ראשון", כאשר הרבי נהג לעמוד שעות ולברך כל אחד ואחת שעברו על פניו, וכן להעניק להם שטר של דולר כשליחות מצווה על מנת לתרום אותו לצדקה. הייתה זו עבורנו הזדמנות של פעם בחיים, ולא היססתי לרגע - מיד הסכמתי ברצון רב.

אני זוכר שהפגישה נקבעה לשעה אחת עשרה בבוקר של יום ראשון, והגענו - אני, אשתי וששת ילדינו - כשעה לפני המועד שנקבע. אנשים רבים כבר עמדו בתור ארוך שהשתרך אל מחוץ לבניין ולאורך הרחוב, בהמתנה לפגוש את הרבי. חשבנו לעצמנו שיהיה לנו מזל גדול אם נצליח להיכנס לפני שיחשיך. אבל, בשעה אחת עשרה בדיוק הופיע הרב מצגר והכניס אותנו ישר פנימה דרך דלת צדדית.

הסיפור דלהלן התרחש בחודשי החורף של שנת תשמ"ח (1988). ניהלתי אז את מחלקת הפרסום של חברת הצילום המפורסמת 47th Street Photo, שהייתה אז חברה בשווי חצי מיליארד דולר ונחשבה הספקית הגדולה בעולם לציווד צילום וגרפיקה. החברה הפעילה סוכנות פרסום עצמאית, מהגדולות ביותר בכל ניו יורק. היינו מפרסמים מאות פרסומות ב'ניו יורק טיימס' מידי שנה (כשהתקציב החודשי לעתים חורג מעל \$350,000), ומתוקף כך, היה לנו כוח השפעה לא קטן אצלם.

יום אחד, קיבלתי טלפון מהבעלים של החברה, ר' חיים יהודה גולדשטיין, שביקש ממני לסייע לתנועת חב"ד ליובאוויטש בנושא של מיקום פרסומת. "תעזור להם בבקשה", הוא אמר, "ותוודא שיקבלו את מה שהם צריכים. כל עזרה מצדך תתקבל בברכה ובהערכה". כמעט מיד לאחר מכן, צלצל אלי נציג חב"ד בשם

«

הופתעתי כל כך, ומאז ועד עצם היום הזה אני חש הכרת תודה עצומה לרבי על מה שקרה.

כמוכן שאת התור לנוירולוג ביטלנו, כבר לא הייתה שום סיבה לקחת אותה אליו. רייזי גדלה והתפתחה, כמו כל ילדה רגילה, ואכן גם ליווינו אותה לחופתה, בדיוק כפי שהבטיח הרבי. כיום היא אם לכמה ילדים, ו"בלבוסטה" מושלמת. אנו מצפים לרוות ממנה עוד נחת מרובה.

מאז הסתלקותו של הרבי אני עולה לשאת תפילה על הציון הקדוש, מקום מנוחתו, לעתים די קרובות. אני מאמין בכל לבי שהוא מדריך ומכוון את משפחתי, ואין גבול להכרת התודה שאני חש כלפיו על שהוא השליח שלנו לקשר עם בורא העולם.

הרב אהרן צבי שטרנברג משמש כמנהל תלמוד תורה 'עדת יראים' במונסי, ניו יורק. הוא רואיין באולפני ג'ם בחודש אלול תשע"ג (2013).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ד (1974) — ביחידות עם רבה הראשי של ישראל דאז, הרב ישראל מאיר לאו, הודה לו הרבי על מאמציו לפתרון סוגיית "מיהו יהודי" בישראל, ואמר לו שהתודה האמיתית תגיע מצד הקב"ה. בין הדברים הרבים שאמר לו בעניין תפקידו כרב, דחק גם הרבי ברב לאו ללמוד תניא.¹ כ"ג באדר

< תשמ"ח (1988) — בדרכו לאוהל, עבר הרבי בסמוך לטקס הנחת אבן הפינה לקמפוס החדש של בית רבקה בקראון הייטס, והעניק למנהל בית הספר, הרב אברהם שם טוב \$470, כמניין הערך הגימטרי של אותיות שמה של הרבנית חי' מושקא, בתור השתתפותו במיזם. הרבי גם הזכיר שהוא בדרכו לבקר במקום מנוחתה של הרבנית ע"ה.² כ"ד באדר

1 יומן ש"ב שור

2 יומן שנת הקהל, עמ' 194

הוא הציג אותנו בפני הרבי, שהעניק לנו ברכה ושלושה עשר שטרות של דולר לצדקה. כשעמדנו ללכת, החלטתי לגלות תעוזה; החזקתי בידי את בתנו הצעירה, רייזי, ואמרתי לרבי שאנו מודאגים בקשר לילדה הזו.

היא הייתה כבר בת שנה וחצי, אך היא עדיין אפילו לא נעמדה ולא זחלה, בשלב שבו היא כבר אמורה הייתה ללכת. רופא הילדים שלנו המליץ שניקח אותה להיבדק אצל נוירולוג, וכבר קבענו עבורה תור לשבוע וחצי אחר כך. הסברתי לרבי את כל זה, וביקשתי ממנו ברכה מיוחדת עבור רייזי.

הרבי פנה אלי כשחיוך רחב על פניו ואמר, "ה' יעזור שתובילו אותה לחופה בשעה טובה ומוצלחת".

נצרנו בלבנו את חוויית המפגש המרוממת, והמשכנו בשגרת יומנו לאורך השבוע הקרוב. אחר כך הגיע יום השבת. כאמור, היה זה שלושה ימים לפני שרייזי אמורה הייתה להיבדק אצל הנוירולוג.

כמנהגי מידי שבת בבוקר, לקחתי אתי את ארבעת הבנים הגדולים לבית הכנסת. חזרתי קרוב לחצות היום, עליתי במדרגות המובילות לכניסה הראשית לביתנו וקראתי בקול, "שבת שלום!" אשתי ישבה בסלון, משמאל לדלת הכניסה, כשרייזי משחקת על הרצפה בסמוך אליה. כשראתה אותי נכנס, רייזי התרוממה ונעמדה - אחרי שמעולם לא הלכה או אפילו זחלה קודם לכן - והלכה לקראתי כשהיא חוצה את רצפת הסלון! היא הלכה קרוב לחמישה מטרים לבדה!

הלסת שלי נשמטה והפה נפער בתדהמה. פשוט נעתקו המילים מפִי. לא ידעתי מה לעשות. נאחזתי התרגשות כזו שממש כל גופי רעד.

גם אשתי וגם אני לא היינו מסוגלים לדבר מרוב התרגשות. לא היה לנו שום מושג מה גרם לשינוי הקיצוני הזה אצל רייזי לפתע פתאום, אבל שנינו ראינו בזה נס משמים. לא היה בכך שום ספק מבחינתנו. הילדה פשוט התרוממה והחלה ללכת, מבלי שאפילו זחלה אי פעם קודם לכן.

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015